

Pečka.

(Iz ruske čitanke.)

Mati je kupila češpelj, da bi jih dala po obedu otrokom. Ležale so v sobi na krožniku. Vanja ni še nikdar jedel češpelj in zato je vedno krog njih hodil in jih duhal, zakaj jako so mu dišale. Ko pa ni bilo nikogar v sobi, tedaj se ni mogel več premagovati, popadel je eno češpljo pa jo pojedel. Pred obedom je mati preštela češplje in videla, da ene manjka. Pa je šla in povedala očetu.

Ko so obedovali, je oče rekel: »Kaj ni morda kdo izmed vas, otroci, pojedel ene češplje?« Pa so se vsi oglasili: »Ne!« Vanja je zardel kakor rak in tudi dejal: »Ne, jaz je nisem snedel.«

Tedaj pa je oče rekel: »Lepo to ni bilo, naj jo je pojedel že kdorkoli izmed vas, ali naposled bi to ne bilo še nič hudega. Ali hujše je, da so v češpljah pečke, a kdor jih ne zna jesti in ne jemlje iz njih peček, mora še tisti dan umreti. In tega se bojim.«

Vanja je obledel in rekel: »Ne, jaz sem vrgel pečko skozi okno.«

Zdaj pa vsi v smeh, Vanja pa v jok.

Jožef Gruden.

Nepokorne muhe.

(Basen.)

Otroci,« je rekla stara muha mladim, »varujte se medu, vina in goreče luči.«

»Ej,« je rekla muhica, »med je tako sladak.« Pa je jedla — in z nožicami obtičala v medu.

»O,« je rekla druga, »vino je tako dobro.« Pa je pila, se napila in vtonila v kupici.

»Toda luč,« je rekla tretja, »ta je pa vendar zelo lepa in ni ne jed, ne pijača.« Pa je letela k luči in se je sežgala.

Kdor ne mara za svarilo, sam sili v nesrečo.

